

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

BMI0074

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ: ពែក សាម ភេទស្រី អាយុ៦០ឆ្នាំ

មុខងារសម័យខ្មែរក្រហម: “ទាហានខ្មែរក្រហម”

មុខងារបច្ចុប្បន្ន: “ធ្វើកសិករ”

ស្រុកកំណើតនៅភូមិព្រែកសង្ការ ឃុំបន្ទាយនាង ស្រុកមង្គលបុរី ខេត្តបាត់ដំបង
សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិបឹងរាំង ឃុំអូរស្រឡៅ ស្រុកម៉ាឡៃ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ

ថ្ងៃទី២១ ខែតុលា ឆ្នាំ២០១០

សម្ភាសន៍ដោយ: ឡុង ដានី

០០:៥២:២០

២៧ទំព័រ

ដានី: អ៊ីចឹងដំបូងខ្ញុំចង់ស្គាល់ឈ្មោះអី តើអីឈ្មោះអីដែរ?

សាម: ខ្ញុំឈ្មោះ ពែក សាម!

ដានី: ពែក សាម?

សាម: បា

ដានី: មីងអាយុប៉ុន្មានហើយសព្វថ្ងៃ?

សាម: អាយុ៦០!

ដានី: អាយុ៦០ គត់?

សាម: បា!

ដានី: មីងឈ្មោះពីកំណើតម៉ាយឈ្មោះ ពែក សាម អញ្ជឹងហ្នឹង?

សាម: ខ្ញុំគេប្រែឲ្យនៅសម័យកសាងទេ!

ដានី: ប្រែសម័យកសាង ចុះឈ្មោះកំណើត?

សាម: ឈ្មោះកំណើតឈ្មោះ ពែក ឡោម!

ដានី: ពែក ឡោម?

សាម: បា

ដានី: សព្វថ្ងៃមីងរស់នៅក្នុងភូមិឃុំស្រុកអីដែរ?

សាម: នៅស្រុកម៉ាឡៃនេះឯង!

ដានី: ភូមិអីតើ?

សាម: ភូមិបឹងរាំង!

ដានី: ឃុំ?

សាម: ឃុំអូរស្រឡៅ!

ដានី: ស្រុក?

សាម: ម៉ាឡៃ!

ដានី: ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ?

សាម: បា! បើយើងពីសង្កាត់ចាស់យើងខេត្តបាត់ដំបង!

ដានី: អញ្ជឹងមីងអត់មានក្រសួងទេ?

សាម: អត់មានទេ!

ដានី: អត់មានកូនទេរស់នៅម្នាក់ឯង?

សាម: បា! នៅម្នាក់ឯងចិញ្ចឹមកូនកំព្រា!

ដានី: ចិញ្ចឹមកូនកំព្រាប៉ុន្មាននាក់?

សាម: ៦ នាក់!

ដានី: អញ្ជឹងចិញ្ចឹមកូនកំព្រា៦ នាក់?

សាម: បា! អត់មានឪពុកម្តាយទេ!

ដានី: កូនកំព្រាអត់មានឪពុកម្តាយហ្នឹងអត់ដឹងថាឪពុកម្តាយនៅទីណាទេ?

សាម: ឪពុកម្តាយស្លាប់អស់! ឃើញចោលនៅតាមដូរចេះតែក្រសោបយកមកចិញ្ចឹមទៅ!

ដានី: យ៉ាងម៉េចទៅឪពុកម្តាយក្មេងៗហ្នឹង?

សាម: មិនដឹងស្តីទេប្រកាច់ឆាប់ទៅ!

ដានី: ប្រកាច់ស្លាប់ហួន?

សាម: បា! ប្រហែលម៉ៅពីរឿង !

ដានី: ហើយបងប្អូន៦ នាក់ហ្នឹងសុទ្ធតែបងប្អូនបង្កើតមែន?

សាម: សុទ្ធតែបងប្អូនបង្កើត!

ដានី: បងប្អូនបង្កើតទាំង៦ នាក់?

សាម: បា!

ដានី: ឥលូវក្មេងៗ ធំៗ អស់ហើយ?

សាម: ធំអស់ហើយ ទើបតែបានរៀនខ្លះ មានប្តីមួយ មានប្រពន្ធមួយ!

ដានី: ចុះស្រូវហ្នឹងមីងនៅជាមួយប៉ុន្មាននាក់?
 សាម: នៅ៤នាក់!
 ដានី: ចុះមីងស្រុកកំណើតនៅណា?
 សាម: នៅអង្គរឫទីនេះ!
 ដានី: នៅភូមិអី?
 សាម: នៅភូមិព្រែកសង្ការ ឃុំបន្ទាយនាង ស្រុកអង្គរឫទី!
 ដានី: ភូមិព្រែកសង្ការ?
 សាម: បា! ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ ពីមុនយើងនៅខេត្តបាត់ដំបង!
 ដានី: ចុះឪពុកមីងឈ្មោះអីទៅ?
 សាម: ឪពុកខ្ញុំឈ្មោះ លឿម!
 ដានី: សព្វថ្ងៃគាត់នៅរស់អត់?
 សាម: គាត់ស្លាប់ទាំងអស់!
 ដានី: ស្លាប់ទាំងអស់?
 សាម: បា!
 ដានី: ស្លាប់តាំងពីពេលណាទៅ?
 សាម: ស្លាប់តាំងពី៨០ ប៉ុន្មាននោះ!
 ដានី: គាត់ស្លាប់ដោយសារមូលហេតុអី?
 សាម: គាត់ឈឺ!
 ដានី: ចុះម្តាយ?
 សាម: ម្តាយក៏ដូចគ្នា!
 ដានី: ម្តាយមីងឈ្មោះអី?
 សាម: ម្តាយឈ្មោះ ណាំ!
 ដានី: គាត់ស្លាប់ពីអង្គរលា?
 សាម: គាត់ស្លាប់ពេលណាទេ..? កាលយើងទៅនៅព្រះនេត្រព្រះ!
 ដានី: ចុះមីងមានបងប្អូនបង្កើតប៉ុន្មាននាក់ដែរ?
 សាម: បងប្អូនខ្ញុំតែប៉ុន្មាននាក់ហ្នឹង!
 ដានី: ទាំងអស់ប៉ុន្មាននាក់?

សាម: ទាំងអស់៨នាក់ តែស្លាប់អស់៣នាក់ហើយ!

ដានី: ស្លាប់មូលហេតុអី៣នាក់ហ្នឹង?

សាម: ឈឺឆាប់ខ្លះ!

ដានី: អញ្ជឹងសព្វថ្ងៃនៅ៥នាក់?

សាម: បា!

ដានី: ៨នាក់ហ្នឹងស្រីប៉ុន្មានប្រុសប៉ុន្មាន?

សាម: អ្នកស្រី៤នាក់ប្រុស៦នាក់ ទាំងអស់១០នាក់! ទាំងស្លាប់ទាំងរស់១០នាក់ពូ!

ដានី: ១០នាក់?

សាម: បា!

ដានី: អញ្ជឹងស្លាប់៣នាក់នៅសល់៧នាក់?

សាម: បា!

ដានី: ចុះមីនកូនទីប៉ុន្មាន?

សាម: ខ្ញុំកូនទី៧!

ដានី: ចុះមីនកាលពីក្មេងៗ មានបានរៀនសូត្រដែរអត់?

សាម: អត់!

ដានី: អត់បានរៀនទេ?

សាម: អត់បានទេព្រោះម៉ែឪមិនឲ្យរៀនទេកាលហ្នឹង!

ដានី: កាត់ថាម៉ែចបានអត់ឲ្យរៀន?

សាម: កាត់ថាខ្លាចសរសេរសំបុត្រឲ្យសង្សារ!

ដានី: ខ្លាចសរសេរសំបុត្រឲ្យសង្សារ?

សាម: កាត់មិនឲ្យរៀនទេ ឲ្យតែកូនស្រីអត់ទាំងអស់ រៀនបានតែកូនប្រុសទេ កូនស្រីមិនដឹងម៉ែចកាត់មិនឲ្យរៀនសោះ!

ដានី: កាត់អត់ឲ្យរៀនអញ្ជឹងមីនចេះអានចេះសរសេរទេ?

សាម: អត់!

ដានី: អត់ចេះមើលអក្សរទេ?

សាម: អត់! អ្នកណាឲ្យអីក៏មិនយកដែរ ដូចទូរស័ព្ទអីមិនចេះតែកលេខមិនយកទេ!

ដានី: ចុះមីនកាលនៅជាមួយឪពុកម្តាយធ្វើស្រែធ្វើចំការ?

សាម: បា!

ដានី: ត្រូវចំការច្រើនទេកាលហ្នឹង?

សាម: ត្រូវប្រហែលជា៧០ ដែរកាលហ្នឹង ប៉ុន្តែអស់ហើយគ្មាននៅសល់អីទេ!

ដានី: ចុះមីនចេញពីដូះនៅឆ្នាំណា?

សាម: ខ្ញុំចេញនៅឆ្នាំ៧៥!

ដានី: ចេញឆ្នាំ៧៥ ពេលដែល...?

សាម: សន្តិភាព! សន្តិភាពហើយយើងចេញ!

ដានី: ឆ្នាំ៧៥ ពេលដែលបែកភ្នំពេញមែន?

សាម: ហ្នឹងអើយ!

ដានី: ឆ្នាំ៧៥ ហ្នឹងម៉េចបានមីនចេញពីដូះ?

សាម: ខ្ញុំអត់ទេគេរើស!

ដានី: គេរើសយ៉ាងម៉េចទៅមីនកាលហ្នឹង?

សាម: គេរើសឲ្យមកនៅធ្វើការតាមភូមិតាមឃុំអីហ្នឹងណា! ម៉ាកូម២ នាក់ប្រុសមួយស្រីមួយ ហើយ
ដូចពួកខ្ញុំគេរើសចេញ គេតម្រូវយក ។

ដានី: ចុះម៉េចបានគេរើសម៉ាកូម២ នាក់?

សាម: អត់ដឹង!

ដានី: គេឲ្យម៉ៅធ្វើការតាមភូមិតាមឃុំ?

សាម: បា!

ដានី: កាលហ្នឹងគេរើសមីនឲ្យមកធ្វើការនៅណាទៅ?

សាម: ឲ្យមកធ្វើនៅឃុំបន្ទាយនាងយើងហ្នឹង!

ដានី: ពីណាគេអ្នករើស?

សាម: ភូមិគេអ្នករើស!

ដានី: ភូមិអ្នករើស?

សាម: បា!

ដានី: ម៉ៅធ្វើអីទៅដំបូង?

សាម: ម៉ៅដំបូងគ្មានធ្វើអីណា នៅតែកន្លែងហ្នឹងដាំបាយដាំអីស៊ីទៅ រៀបចំទឹកកន្លែងហ្នឹង!

ដានី: រៀបចំនៅឃុំបន្ទាយនាង?

សាម: បា!

ដានី: គេឲ្យយើងម៉ៅនៅក្នុងយុំហ្នឹងហ្នឹង?

សាម: ហ្នឹងអើយ!

ដានី: ម៉ៅគ្នាប៉ុន្មាននាក់?

សាម: គ្នាច្រើនដែរព្រោះគ្រប់កន្លែង ម៉ាយុំពីរនាក់ៗ!

ដានី: សុទ្ធតែក្មេងៗ?

សាម: សុទ្ធតែក្មេងៗ ប្រុសមួយស្រីមួយ!

ដានី: កាលហ្នឹងមីនអាយុប៉ុន្មាន?

សាម: ខ្ញុំចូល១៥ ហើយ!

ដានី: ៧៥ មីនអាយុប៉ុន្មាន?

សាម: ចូល១៥ ហើយ!

ដានី: អញ្ជឹងមីនចូលតាំងពីមុនឆ្នាំ៧៥?

សាម: បា!

ដានី: អញ្ជឹងដល់ពេលម៉ៅនៅយុំធ្វើអីទៅ?

សាម: គេអត់ឲ្យធ្វើអីដឹង គេអត់ទាន់រៀបចំដឹង!

ដានី: ដល់រយៈពេលប៉ុន្មានទៅបានគេរៀបចំឲ្យយើង?

សាម: យូរដែរបានគេរៀបចំ អាខ្លះខាងពេទ្យទៅធ្វើពេទ្យ អាណាស្ម័ក្រខាងទីតាំងទៅធ្វើទីតាំង ប៉ុណ្ណឹង ឯង!

ដានី: បាទ! អញ្ជឹងកាលហ្នឹងមីនស្ម័ក្រខាងអី?

សាម: ខ្ញុំអត់ចេះអក្សរធ្វើពេទ្យម៉េចកើតមានតែធ្វើទីតាំង!

ដានី: ស្ម័ក្រធ្វើទីតាំង?

សាម: បា!

ដានី: អញ្ជឹងមីនធ្វើទីតាំងនៅណា?

សាម: ទៅនៅប្រចាំការនៅជុំវិញប៉ែតនេះឯង!

ដានី: ធ្វើការនៅជុំវិញប៉ែត?

សាម: បា! នៅត្រឹមហ្នឹងអត់មានបានទៅណាទេ!

ដានី: ហើយធ្វើទីតាំងទីតាំងយ៉ាងម៉េចទៅនៅជុំវិញប៉ែតហ្នឹង យើងការពារយើងធ្វើអីហ្នឹង?

សាម: ការពារបោសសម្អាតរៀបចំនៅផ្ទះ មនុស្សចេញអស់យើងរៀបចំទុកដាក់ ស្រេចតែគេតម្រូវ
ឲ្យយើងទៅធ្វើរៀបចំទុកដាក់ ដល់ពេលរៀបចំស្រឡះអញ្ជឹងគេបញ្ជូនទៅមួយភូមិទៀតអញ្ជឹង
ទៅ ។

ដានី: អញ្ជឹងពេលយើងធ្វើទ័ពហ្នឹងគេឲ្យយើងម៉ៅបោសសម្អាតផ្ទះ?

សាម: ប៉ា!

ដានី: កាលហ្នឹងបោសសម្អាតមានឥរ៉ាងអីខ្លះទៅ?

សាម: អត់ឃើញមានអីទេ គេយកអស់ហើយ!

ដានី: គេយកអស់ហើយ?

សាម: ប៉ា! គ្មានស្តីទេមានតែដូះស្តុយ អត់មានស្តីនឹងគេផង!

ដានី: កាលហ្នឹងទ័ពម៉ឺនគេហៅទ័ពអីគេ គេហៅអង្គភាពអី?

សាម: អង្គភាពប៉ុន្មានទេភ្លេចបាត់ហើយ ដឹងតែខ្ញុំនៅវ័យយាយអៀង!

ដានី: យាយអៀង?

សាម: ប៉ា! គេហៅតែទ័ពថ្មីៗ!

ដានី: កាលហ្នឹងគ្នាច្រើនទេ?

សាម: ច្រើន! រៀបឡើងប៉ុន្មានរយនាក់នោះ!

ដានី: យាយអៀងហ្នឹងគាត់ម៉ៅពិណម៉ៅ?

សាម: យាយអៀងមិនដឹងគាត់នៅណាទេ ប៉ុន្តែគាត់មេគេតាំងពីសម័យសង្គ្រាម!

ដានី: ចុះកងពលពិណគេ?

សាម: កងពលណាខ្ញុំភ្លេចបាត់ហើយ ដូចជាអីនៅ ហើយអី នៅ ហ្នឹងគាត់បែកបាក់គ្នាយូហើយ!

ដានី: អញ្ជឹងពេលធ្វើកងទ័ពហ្នឹងគេឲ្យយើងម៉ៅបោសសម្អាតផ្ទះពីភូមិមួយទៅភូមិមួយ?

សាម: ប៉ា!

ដានី: បោសសម្អាតយូរទេ?

សាម: យូរដែរព្រោះរៀបចំទាល់តែស្រឡះអស់បានគេចូលធ្វើស្រែចំការម្តង!

ដានី: ធ្វើស្រែចំការនៅណា?

សាម: ធ្វើនៅហ្នឹង!

ដានី: នៅជ្វាយប៉ែតដដែរ?

សាម: ប៉ា! នៅនិមិត្តជ្វាយប៉ែតយើងហ្នឹង!

ដានី: នៅនិមិត្ត?
 សាម: និមិត្តដែលពូម៉ាហ្គីនឯង ខ្ញុំនៅហ្គីនឯង!
 ដានី: ហ្គីននៅកន្លែងដែល?
 សាម: នៅកន្លែង ដល់ពេលនេះម៉ាបុរេកេដកម៉ាទៅចល័ត!
 ដានី: ឆ្នាំណាបុរេកេដកមកនៅចល័ត?
 សាម: ខ្ញុំភ្លេចហើយពូអើយមិនសូវចេះអក្សរមិនសូវចាំទេ!
 ដានី: អញ្ជើងឈប់នៅកន្លែងហើយ?
 សាម: ដល់នៅកន្លែងចល័តបុរេកេដឆ្នាំឈប់!
 ដានី: ចល័តហ្គីននៅណា?
 សាម: ចល័តនៅហ្គីន! នៅហ្គីនធ្វើស្រែហ្គីន!
 ដានី: ចុះប្រធានកងចល័ត?
 សាម: ប្រធានគ្រាន់ថាអប់រំយើងធ្វើការងារតែប៉ុណ្ណឹង!
 ដានី: ប្រធានកងចល័តហ្គីនគ្នាប៉ុន្មាននាក់ដែរ?
 សាម: ខ្ញុំក្តាប់មួយកូនកងតូចហ្គីន!
 ដានី: កងតូចប៉ុន្មាននាក់ទៅ?
 សាម: ៣០ នាក់ហ្គីន!
 ដានី: ៣០ នាក់?
 សាម: ៣ក្រុម!
 ដានី: អ្នកចល័តអ្នកនៅក្នុងភូមិហ្គីនឬក៏អ្នកម៉ាពីឆ្ងាយ?
 សាម: ចំរុះ!
 ដានី: ចំរុះហ្គីនមានអ្នកមូលដ្ឋានជនអ្នក១៧ជន?
 សាម: បា!
 ដានី: ក្មេងៗឬក៏ចាស់?
 សាម: ម៉ាស្រករហ្គីនអត់មានក្មេងៗទេ សុទ្ធតែចាស់ៗ ដែរ ម៉ាជំនាន់ដូចខ្ញុំដែរហ្គីន!
 ដានី: ធ្វើអីខ្លះទៅនៅចល័ត?
 សាម: ធ្វើស្រែ!
 ដានី: ធ្វើតែស្រែទេ?

សាម: ចាំយើងអ្នកនោះមានតែស្រែទេ មានចំការម៉ៅពីណា!

ដានី: ធ្វើស្រែហ្នឹងក្នុងមួយឆ្នាំយើងធ្វើស្រែរហូតបូកធ្វើតែពេលរដូវធ្វើស្រែ?

សាម: ទាំងប្រាំទាំងវស្សា!

ដានី: ធ្វើទាំងប្រាំទាំងវស្សា ចុះខែប្រាំយើងបានទឹកម៉ៅពីណា?

សាម: បូម! ឃើញលើកអាណាឡើងធំៗទេ?

ដានី: អញ្ជឹងធ្វើប្រាំធ្វើវស្សា?

សាម: ចាំ! មានស្រែប្រាំស្រែវស្សា!

ដានី: ចុះហូបចុកអីយ៉ាងម៉េចដែរកាលហ្នឹង?

សាម: ពិបាកនិយាយមិនចេញ!

ដានី: និយាយមិនចេញ?

សាម: និយាយមិនចេញទេ!

ដានី: អញ្ជឹងហូបមិនឆ្អែតទេ?

សាម: អត់ទេ!

ដានី: ហូបអត់ឆ្អែតទាំងអស់ភ្នំបូក...?

សាម: ទាំងអស់!

ដានី: ទាំងប្រធានទាំងកូនចៅមែន?

សាម: ប្រធានមិនដឹងទេព្រោះគេមិនដែលឲ្យយើងឃើញដង ក្រៅពីហ្នឹងហូបអត់ឆ្អែតទាំងអស់! ដូច
ប្រធានធំកងវ័រ: កងសេនាអីគេមិនឲ្យយើងឃើញដងមិនដឹងគេហូបនៅណា!

ដានី: ប្រធានវ័រ: ប្រធានកងធំអីគេទៅហូបកន្លែងផ្សេង?

សាម: ហ្នឹងអើយ! បើយើងស៊ីជាមួយកូនចៅគេឲ្យប៉ុណ្ណាស៊ីប៉ុណ្ណឹងទៅ!

ដានី: អញ្ជឹងគេអត់ឲ្យយើងទៅហូបអីឆ្អែតជាងគេទេ?

សាម: អត់ទេគេមានកំនត់របស់គេ!

ដានី: ហូបម៉េចទៅកាលហ្នឹង មីននៅចាំទេ?

សាម: ហូបម៉េចកាលហ្នឹងប៉ុន្មាននាក់មួយកំប៉ុង!

ដានី: ហូបបបរឬបាយ?

សាម: បាយប៉ៗ!

ដានី: បាយប៉ៗ?

សាម: ពិបាកនិយាយណាស់!

ដានី: បាយប៉ុៗ ហ្នឹងហូបជាមួយសម្លរហូបជាមួយ...?

សាម: ពិបាកដល់ហើយ នឹកឃើញសម័យហ្នឹងមិនចង់ឃើញទៀតទេ!

ដានី: ពិបាកណាស់?

សាម: បា!

ដានី: ចុះសម័យនោះគេមានចាប់អីដែរអត់ គេមានចាប់គេមានយកទៅណាអត់ ដូចជាបាត់ខ្លួនប្តី យកទៅសម្លាប់អីដែរអត់?

សាម: បាត់ៗ តែមិនដឹងយកទៅណាទេបើគេអត់ប្រាប់ដឹង!

ដានី: គេអត់ប្រាប់ទេកាលហ្នឹង?

សាម: អត់ទេគេចេះតែថាយកទៅស្រុកតែមិនដឹងគេយកទៅណា!

ដានី: អត់មានចាប់ចង់ចាប់អីទេ?

សាម: អត់ទេ! គេមិនឲ្យយើងឃើញទេ ដូចជាគេត្រូវការគេចុះឈ្មោះទៅជាអានេះត្រូវយកទៅនេះ យកទៅនោះទៅ ហើយយើងម៉េចដឹង?

ដានី: ចុះមិនមានដឹងជំនាន់ហ្នឹងគេចាប់មនុស្សគេសម្លាប់មនុស្សដែរអត់?

សាម: ដឹងតែគេសម្លាប់តែមិនដឹងគេសម្លាប់រឿងអី វាមិនដឹងរឿងមូលហេតុហ្នឹង!

ដានី: ចុះមិនខ្លាចទេកាលជំនាន់ហ្នឹង?

សាម: ខ្លាចចេះតែខ្លាចហើយតែមិនដឹងធ្វើម៉េច!

ដានី: ប៉ុន្តែដូចម្តងមានភ្នំនាទីជាប្រធានកងអញ្ជឹងបែបមិនសូវខ្លាចទេ?

សាម: ប្រធានកងហ្នឹងក៏ទៅឲ្យតែខុសទៅដូចតែគ្នាហ្នឹង! ជួនកាលទៅមិនដឹងខុសអីស្រេចតែគេថា!

ដានី: ស្រេចតែគេថា?

សាម: ហ្នឹងអើយ! ព្រោះគេបញ្ជាលើយើងហ្នឹងទៀតមិនមែនយើងបញ្ជាលើគេណា ដល់អញ្ជឹងស្រេច តែថា ប៉ុន្តែកាលហ្នឹងបើតាមខ្ញុំស្តាប់មើលទស្សនាហ៍តែកាច់គ្នា!

ដានី: កាច់ម៉េច?

សាម: កាច់ដូចជាញុះញង់គ្នាហ្នឹង! ដូចជាមិនត្រូវគ្នាចេះតែថាអានេះខុសអញ្ជោះអានេះខុសអញ្ជោះ!

ដានី: ចុះមិនកាលជំនាន់ហ្នឹងមិនមានបានជួយពីណាឲ្យបានដូចជារួចជីវិតរួចអីទេ?

សាម: មិនរួចទេ!

ដានី: អត់ដែលបានជួយទេ?

សាម: អត់ទេ មិនដែលឃើញផង!

ជានី: ប៉ុន្តែដូចជាត្រូវគេដកត្រូវគេតវ៉ាថាពុំខុសពុំអីអត់មានទេ?

សាម: អត់មានទេ!

ជានី: ចុះម៉ឺនមានធ្លាប់ដែលឲ្យដូចជាអង្គរ ដូចជាបាយប្តូរនីអីដូចជាមានអ្នកអត់អី ហើយអង្គភាព
យើងមានយើងឲ្យគេអញ្ជើញណា ព្រោះរត់ឆ្នាំ៧៧៧អីដូចតាមដូរ ប្រជាជនអី?

សាម: អាទៀនជួយនោះជួយឡើងអស់ ចែកគ្នាហូបព្រោះអាណិតគ្នាយើងកំសត់ទាំងអស់គ្នា បើមិន
ជួយខ្ញុំម៉េចហ្នឹងបានរស់ ដូចជាអ្នកណាកំសត់អីយើងជួយគ្នាចែកគ្នាហូបទៅ អញ្ជើងមិនមែនខ្ញុំ
បានរស់មកដល់សព្វថ្ងៃនេះទេម៉េចខ្ញុំធ្វើបុណ្យណាស់ ដូចជាអ្នកកំសត់គ្នាអត់អីហូបចេះតែចែក
គ្នាហូបទៅណា!

ជានី: យើងអ្នកគ្នាឯងអ្នកនៅស្រុកភូមិជាមួយគ្នាហ្នឹងមែន!

សាម: អ្នកម៉ៅឆ្ងាយក៏ដោយគ្នាអត់ក៏ចែកគ្នាហូបទៅ!

ជានី: ឥលូវហ្នឹងមែន?

សាម: បា! ឥលូវហ្នឹងក៏ដូចគ្នាបើឃើញរហេមរហាមក៏ឲ្យយកទៅដាំបាយដូចគ្នា!

ជានី: ចុះកាល៧៧?

សាម: ៧៧ហ្នឹងអត់ទាំងអស់គ្នាមានអ្នកណាជួយអ្នកណា!

ជានី: គ្មានអ្នកណាជួយអ្នកណាបានទេ?

សាម: បាគ្មានអ្នកណាជួយអ្នកណាទេ! បើអត់ទាំងអស់គ្នាអញ្ជើង!

ជានី: ចុះម៉ឺនកូនដីរីនៅនិមិត្តយើងហ្នឹងកាលពីសម័យ៣ឆ្នាំនៅក្នុងស្រុកអីគេ?

សាម: មិនដឹងគេហៅស្រុកអីទេកូនដីរី!

ជានី: ចុះកន្លែងម៉ឺនធ្វើចល័តកាលមុន?

សាម: គេហៅកូនដីរីនិមិត្តហ្នឹងឯង!

ជានី: និមិត្តហ្នឹងប៉ុន្តែស្រុកអី?

សាម: មិនដឹងស្រុកអីព្រោះអត់មានគេហៅតែនិមិត្តៗហ្នឹង!

ជានី: កាលហ្នឹងតំបន់ណាម៉ឺន? កាលហ្នឹងមានតំបន់មួយ តំបន់ពីរ តំបន់បី តំបន់បួន?

សាម: និយាយពីតំបន់បីវារៀនដែរហ្នឹងណា វាមិនបានបា!

ជានី: ចុះកាលហ្នឹងម៉ឺននៅតំបន់ណា?

សាម: ដូចជាតំបន់បី មិនដឹងប៉ុន្មានទេព្រោះវារៀនហើយពូ!

ដានី: ចុះដូចជាមីនធ្វើកងចល័តនៅកូនដំរីនៅនិមិត្តហ្នឹងកាលយើងមិននៅស្រុកគេគ្រប់គ្រង ស្រុក
តំបន់គេគ្រប់គ្រង គេហៅស្រុកអី?

សាម: មិនដឹងគេហៅស្រុកអីទេ! ឮគេហៅតែកូនដំរីខ្ញុំចេះតែកូនដំរីតាមគេទៅ ស្រុកនិមិត្តៗដូចតែ
ក្តារ!

ដានី: អត់ដឹងថាតំបន់បីតំបន់ប្រាំអីទេកាលហ្នឹង?

សាម: ដឹងដែរពូតែវារក្តាច!

ដានី: ក្តាច?

សាម: បា ខ្ញុំមិនសូវចងចាំទេ!

ដានី: អញ្ជើងមីនធ្វើចល័តបានពីរឆ្នាំបានរត់?

សាម: ខ្ញុំចេញពីទីពេកធ្វើចល័តបានពីរឆ្នាំរត់!

ដានី: រត់យ៉ាងម៉េច? មីននៅជិតហ្នឹងហើយរត់ទៅណាទៀត?

សាម: មិនដឹងថារត់យ៉ាងម៉េចទេ គេចេះតែផ្អើលទៅនឹងគេទៅ!

ដានី: រត់ទៅណាទៅ?

សាម: រត់ម៉ៅនេះ!

ដានី: រត់ម៉ៅណា?

សាម: រត់ម៉ៅនេះឯង ម៉ៅក្នុងព្រៃ!

ដានី: កាលរត់ម៉ៅក្នុងព្រៃហ្នឹងព្រៃអីគេមីនមានចាំទេ?

សាម: ព្រៃអូឡាំងជិតដល់យូទៅបានឆ្ងាយម៉ៅដល់នេះឯង! កាលហ្នឹងសុទ្ធតែព្រៃហ្នឹងមានផ្លូវម៉ៅពី
ណា ឮតែសន្ធឹកឡានថែចេះតែស្តាប់ទៅ!

ដានី: រត់ក្នុងព្រៃហ្នឹង?

សាម: បា!

ដានី: ហើយទេកាលរត់ហ្នឹង?

សាម: រត់ទាំងហ្នឹងតែមិនដឹងទៅណាខ្លះទេ ព្រោះបែកគ្នាអស់ហើយ!

ដានី: ឆ្នាំណាមីនរត់ហ្នឹង?

សាម: រត់កាល៧៧!

ដានី: រត់ពីកន្លែងកូនដំរីហ្នឹងទៅ?

សាម: បា!

ដានី: រត់ចូលម៉ៅក្នុងព្រៃហ្នឹង?

សាម: រត់ចូលព្រៃ គេនាំរត់ចេះតែរត់តាមមេតាមកូនទៅ យើងអត់ដឹងចេះតែទៅតាមគេទៅ! តាម
កងវរៈគេនាំរត់ចេះតែទៅតាមគេទៅ!

ដានី: កងវរៈ?

សាម: បា!

ដានី: កងវរៈហ្នឹងពីណាគេ?

សាម: កងវរៈហ្នឹងគាត់ស្លាប់ហើយ តាអីទេនាក់ ភ្លេចឈ្មោះបាត់ហើយ គាត់អ្នកនាំរត់!

ដានី: តាអីគេមិន?

សាម: តាអីទេ មើលចេះភ្លេចឈ្មោះគាត់កើត នឹកមិនឃើញសោះព្រោះគាត់ធំបំប្លែងហើយ!

ដានី: អញ្ជឹងមិនរត់ម៉ៅហ្នឹងហ្នឹង?

សាម: បា!

ដានី: កាលហ្នឹងគេហៅអីទៅ មិនមានស្គាល់ពេលដែលគេម៉ៅដល់ហ្នឹងដំបូងគេហៅអីដែរ?

សាម: កាលខ្ញុំដឹងពីសង្គមចាស់គេម៉ៅតាមដូរនេះពីគ្រឹមនោះម៉ៅគេហៅម៉ក់ហ្វឺន!

ដានី: ម៉ក់ហ្វឺន?

សាម: បា!

ដានី: អញ្ជឹងម៉ៅឡើយហ្នឹងមានឈ្មោះតាំងពីដើមម៉ៅ?

សាម: មានតាំងពីដើមម៉ៅ ឈ្មោះតាំងពីដើមបើថាព្រៃនោះខ្ញុំដឹងច្បាស់តាំងពីចាស់ៗទៅ តាយ ទៅ
អង្គុបុរីហ្នឹងព្រៃគាត់!

ដានី: ព្រៃរបស់គាត់?

សាម: ព្រៃរបស់គាត់ពីដើម!

ដានី: បាទ!

សាម: គ្មានអ្នកណាហ៊ានកាប់អីទេ មានតែម្ចាស់គាត់ហ្នឹងដែលហ៊ានកាប់!

ដានី: ព្រៃហ្នឹងព្រៃរបស់តាយ?

សាម: បា! ថៅកែយំយើងនៅអង្គុបុរីហ្នឹង!

ដានី: ថៅកែយំនៅអង្គុបុរី?

សាម: បា! ឥលូវគាត់ស្លាប់អស់ហើយ!

ដានី: កាលហ្នឹងគេហៅព្រៃអី?

សាម: គេហៅព្រៃថៅកែយ!

ដានី: ហៅព្រៃថៅកែយ ពីកន្លែងណាម៉ោងដល់កន្លែងណា?

សាម: រហូត!

ដានី: រហូតពីណាដល់ណា?

សាម: ចេញពីកន្លែងកូនដីរម៉ោងកន្លែងកាត់រហូត!

ដានី: រហូតដល់ណា?

សាម: រហូតដល់ថៃលិន!

ដានី: ព្រៃរបស់កាត់ធំម្ល៉េះ?

សាម: ធំ! ព្រៃកាត់ទាំងអស់ បើអ្នកមានមហាសេដ្ឋីហើយហ្នឹង!

ដានី: មហាសេដ្ឋីព្រៃថៅកែយ?

សាម: បា!

ដានី: មានអីខ្លះនៅក្នុងហ្នឹង?

សាម: មានតែដើមឈើនៅក្នុងហ្នឹង!

ដានី: ដល់ពេលមិនរត់ម៉ៅឃើញអីខ្លះទៅ?

សាម: ឃើញតែព្រៃឃើញតែឈើគេកាប់ធំៗ!

ដានី: មានស្រះមានប្រឡាយអីទេ?

សាម: មានស្រះកាត់គេហៅស្រះថៅកែយមានមួយនោះ!

ដានី: នៅកន្លែងណា?

សាម: នៅណាទេ ភ្លេចបាត់ហើយ!

ដានី: ចុះពេលរត់ម៉ៅហ្នឹងមានមនុស្សរស់នៅក្នុងហ្នឹងទេ?

សាម: គ្មានទេព្រៃសុទ្ធតើ!

ដានី: ព្រៃសុទ្ធសាទ?

សាម: បា!

ដានី: មានដានជើងមនុស្សឬក៏សត្វអីទេ?

សាម: អត់! មានតែសត្វហ្នឹងឯង! ប៉ុន្តែថ្នល់លំយើងមានគាំងពីដើមណាពូ!

ដានី: មានថ្នល់លំយើមម៉ែង?

សាម: បា! ថ្នល់លំមានគាំងពីដើម!

ជានី: ដួលលំពឹកនៃឆន្ទណា?
 សាម: ពីកូនដីរើម៉ោកនៃឆន្ទចាស់៥០២នេះ ពីសង្គម!
 ជានី: សម្រាប់ធ្វើអីអាហ្នឹង?
 សាម: មិនដឹងគេធ្វើអីព្រៃតាយហ្នឹង!
 ជានី: ចុះមិនមានដែលស្គាល់ទៅកែយហ្នឹងទេ?
 សាម: មិនស្គាល់! ប៉ុន្តែគាត់ស្លាប់បាត់ហើយនៅដូះគាត់ហ្នឹងឯងសម័យហ្នឹង!
 ជានី: ស្លាប់ពីអង្គុល?
 សាម: ស្លាប់កាលសម័យកសាងយើងនេះ សម័យបីឆ្នាំនេះឯង!
 ជានី: សម័យបីឆ្នាំ?
 សាម: ប៉ាគេបញ្ជូនគាត់ទៅនៅក្រោមនោះ គេឈប់ឲ្យនៅដូះហ្នឹងព្រោះដូះហ្នឹងគេយកដាក់ទទួលភ្ញៀវ ហើយខ្ញុំនៅរៀបចំភ្ញៀវកន្លែងហ្នឹង បានជួបគាត់ម្តងកាលគាត់ទៅរៀបចំភ្ញៀវនៅដូះហ្នឹង!
 ជានី: ចុះគេឲ្យគាត់ទៅនៅណា?
 សាម: ឲ្យទៅនៅភ្ញៀវស្បូវនៅក្រោមនោះ!
 ជានី: នៅណាទៅ?
 សាម: ភ្ញៀវស្បូវវរនាងក្រោមចុះទៅក្រោមនោះ!
 ជានី: ទៅណាទៅ?
 សាម: ទៅព្រៃក្រាបទៅក្រោម!
 ជានី: អីខាងព្រៃក្រាប?
 សាម: ហ្នឹងអើយ!
 ជានី: ខាងទន្លេសាបមែន?
 សាម: ហ្នឹងអើយ! គេបញ្ជូនគាត់ទៅនៅហ្នឹង!
 ជានី: កាលហ្នឹងគាត់ចំណាស់ណា?
 សាម: គាត់ចាស់ហើយ ចាស់ឡើងរកអ្នកណាដាក់គ្នាន!
 ជានី: ចាស់ប្រហែលអាយុប៉ុន្មានទៅមីន កាលគាត់ពីសម័យបីឆ្នាំ?
 សាម: កាលគាត់នៅនេះគាត់នៅរាងក្មេងដែរ ប្រហែលអីរេនកាលពីយើងនៅសង្គមចាស់ណា ដល់ ម៉ោងដល់សម័យហ្នឹងគាត់ចាស់ឡើងស្តុះអស់ហើយ សក់ស្បូវអស់ហើយ!
 ជានី: សក់ស្បូវអស់ហើយ?

សាម: បា! ដល់ទៅវិញទៅស្លាប់!

ដានី: ម៉េចបានស្លាប់?

សាម: ឈឺ! ដូចជាមនុស្សធ្លាប់មានដល់ពេលទៅនៅកន្លែងអត់មានអីហូបគ្រប់គ្រាន់ទៅវាធ្លាក់ខ្លួនឈឺ!

ដានី: កាលហ្នឹងហូបអត់គ្រប់គ្រាន់ទេ?

សាម: បា!

ដានី: ហើយដូះកាត់គេយកធ្វើកន្លែងទទួលភ្ញៀវ?

សាម: បា!

ដានី: ធ្វើកន្លែងទទួលភ្ញៀវរបស់អីគេ របស់រដ្ឋក៏របស់អីគេ?

សាម: កន្លែងទទួលភ្ញៀវដូចជាពួកចិនម៉ោអញ្ជឹង ម៉ោដូចជាម៉ោធ្វើការហើយនឹងភ្ញៀវដែលមេម គេមក
រៀនសូត្រគេទុកកន្លែងហ្នឹងសម្រាប់រៀនសូត្រ បើកន្លែងរោងកុនកាត់គេយកធ្វើកន្លែងប្រជុំ!

ដានី: កាត់មានរោងកុនដែរ?

សាម: មានទាំងអស់!

ដានី: ចុះកុនប្រពន្ធកាត់?

សាម: អត់ស្គាល់ទេ ស្គាល់តែថៅកែយ៉ហ្នឹងឯង!

ដានី: ស្គាល់តែថៅកែយ៉?

សាម: បា! ប្រពន្ធកាត់មិនដែលឃើញទេ!

ដានី: ប្រពន្ធកាត់អត់ដែលឃើញទេ?

សាម: ថាគេបញ្ជូនឲ្យទៅនៅក្រោមទាំងអស់! កាលហ្នឹងខ្ញុំនៅក្មេងចាំបានខ្លះអីខ្លះហ្នឹង!

ដានី: ថៅកែយ៉ហ្នឹងកាត់នៅអង្គបុរី?

សាម: បា! ស្រុកអង្គបុរី!

ដានី: ជិតដូះមីងដែរមែន?

សាម: ខ្ញុំនៅមិនជិតប៉ុន្មានទេ វានៅឆ្ងាយដែរ! កាត់នៅជួររនេះហើយខ្ញុំនៅតាមជនបទនោះ!

ដានី: ប៉ុន្តែកាលជំនាន់ហ្នឹងអ្នកណាក៏ស្គាល់កាត់ដែរមែន?

សាម: អ្នកណាក៏ស្គាល់ដែរថៅកែយ៉!

ដានី: កាត់អ្នកមាននៅអង្គបុរីហ្នឹងហ្នឹង?

សាម: អ្នកមានល្បីនៅអង្គបុរីហ្នឹង!

ដានី: អញ្ជឹងព្រះទាំងអស់ហ្នឹងសុទ្ធតែព្រះរបស់កាត់?

សាម: បា! ខ្ញុំព្រមតែចាស់ៗ ប្រាប់ថាព្រៃដៅកែយ៉ាង!

ដានី: តាំងពីប៉ុន្មានម៉ោងហួតម៉ៅ?

សាម: បា!

ដានី: តាតមែនអីខ្លះ មានដីរីមានអីដែរ?

សាម: អត់ឃើញមានទេ! មានតែម៉ាស៊ីនអារឈើម៉ាស៊ីនអីហ្នឹង!

ដានី: អញ្ជឹងពេលរត់៧៧៧រត់ចូលម៉ៅមិនឮគេនិយាយថាអញ្ជឹងព្រៃដៅកែយ៉ាង?

សាម: បា!

ដានី: ហើយស្រះដៅកែយ៉ាងនៅក្នុងហ្នឹងដែរ?

សាម: បា!

ដានី: ស្រះតាតធំទេម៉ែង?

សាម: ស្រះធំដែរព្រោះរត់ឡើងវង់ឡើងហើយហ្នឹង!

ដានី: មានអីទៀតក្រៅពីស្រះ?

សាម: អត់! មានតែព្រៃឈើហ្នឹង!

ដានី: ចុះរត់ម៉ៅនៅណាទៅដំបូង?

សាម: នៅតែតាមព្រៃហ្នឹង!

ដានី: រកកន្លែងនៅអត់ឃើញ?

សាម: ចេះតែរត់ទៅ ចេះតែដេកទៅ ហើយចេះតែទៅទៀតទៅ ទៅនេះទៅនោះអញ្ជឹងទៅ!

ដានី: រត់ពីកន្លែងណាទៅកន្លែងណា?

សាម: ពីទីនោះម៉ៅទីនេះក៏ឈប់ទៅហើយដេកទៅ ដេកមួយថ្ងៃអញ្ជឹងទៅទៀតទៅ ដល់ហើយបានទៅដល់ភូមិ!

ដានី: ទៅដល់ភូមិណា?

សាម: ម៉ៅដល់ម៉ៅឡែកភូមិដូងយើងហ្នឹង!

ដានី: អ័! ទៅដល់ភូមិដូងដែរ?

សាម: ហ្នឹងអើយរត់ទៅៗ ទៅដល់ភ្នំ១៣បកម៉ៅវិញ!

ដានី: ចុះមិនកាលពេលហ្នឹងយើងមានធ្វើដូះធ្វើអីនូវកាលពេលយើងរត់ទៅរត់ម៉ៅហ្នឹង?

សាម: គ្មានទេដេកតែលើដី! អ្នកណាមានអង្រឹងគេចង់ទៅ អ្នកណាអត់ក៏អត់ទៅ! បើខ្ញុំរត់ទៅមានតែខ្លួនហើយឡើងដេកតែលើដើមឈើ!

ជានី: ដេកលើដើមឈើ?

សាម: ដើមឈើ!

ជានី: ដេកម៉េចកើតទៅ?

សាម: ឡើងដៃក្រពើទៅ! ដេករណាស្រាប់តែវាមិនដឹងធ្វើម៉េចបើយើងវាត្រូវអញ្ជឹងទៅហើយ!

ជានី: មិនអត់ខ្លាចធ្លាក់ទេដេកលើដើមឈើ?

សាម: ចេះតែដេកទៅមិនដឹងធ្វើម៉េច! ខ្ញុំអត់មានអង្រឹងទេ សូម្បីតែខោអាវអត់មានស្បែកទៀត រត់បានតែខ្លួនហ្នឹងចេះតែទៅហ្នឹងគេទៅ ទម្រាំបានចប់ចុងចប់ដើមវាវេទនាណាស់ ដល់ពេលវេទនាអញ្ជឹងបានចេះតែប្រដៅកូនៗ ក្រោយថាកូនអើយខំប្រឹងប្រែងកុំភ្លេចភ្លើនយើងមើលមិនឃើញវាសនាទេ!

ជានី: អញ្ជឹងមិនរត់ចុះឡើងហើយដេកលើដើមឈើ ហើយមានដេកផ្ទាល់ដីអីដែរ?

សាម: បា!

ជានី: អញ្ជឹងពេលណាបានយើងបានធ្វើដូះធ្វើអីនៅ?

សាម: បានត្រឹមតែមានចំនីអាហារហូបគ្រប់គ្រាន់អត់មានជម្រកទេ!

ជានី: កាលហ្នឹងយើងបានចំនីហូបម៉ៅពីណា?

សាម: មិនដឹងបានម៉ៅពីណាទេអត់ដឹងផង ថាកាកបទៗដឹងតែកាកបទ! អត់ដឹងបានម៉ៅពីណាទេគេហៅទៅបើកចេះតែទៅបើកទៅ បើគេមិនហៅក៏អត់ទៅ!

ជានី: ទៅយកនៅណា?

សាម: ទៅយកនៅដីថៃ!

ជានី: កាលហ្នឹងមានអីខ្លះ?

សាម: មានអង្ករមានអីសព្វគ្រប់!

ជានី: បានហូបគ្រប់គ្រាន់ទេ?

សាម: បានគ្រប់គ្រាន់កាលហ្នឹង!

ជានី: កាលបានហ្នឹងពីឆ្នាំណា?

សាម: មិនចាំទេ! បើចេះអក្សរខ្ញុំចេះកាត់ទោស បើមិនចេះអក្សរខ្ញុំមិនដឹងធ្វើម៉េចដែរ!

ជានី: មិនអត់ចេះអក្សរទេ?

សាម: មិនចេះទេល្ងង់១០ កត់ហើយ!

ជានី: អញ្ជឹងដល់ពេលមានអញ្ជឹងយើងចាប់ផ្តើមធ្វើដូះបានហើយ?

សាម: ជម្រកយើងចេះតែប្រាំស្បូវជ្រកទៅ ហើយកាត់ដើមឈើមកបើខ្លះអី!

ដានី: កាត់ដើមឈើ?

សាម: បា! កាប់ប៉ុន្មានកំភួនជើងម៉ៅប្រាំស្បូវទៅក៏បានទៅទៅ!

ដានី: នៅណាដូះហ្នឹង?

សាម: នៅតាមមាត់អូរហ្នឹង!

ដានី: មិនធ្វើនៅម្នាក់ឯងមែន?

សាម: នៅជុំកងជុំក្រុមមិនមែននៅតែម្នាក់ឯងទេពូ!

ដានី: ប៉ុន្តែយើងធ្វើខ្លួនធ្វើអីនៅហ្នឹងយើងធ្វើ...?

សាម: ម៉ាក្រុមៗនៅអញ្ចឹងទៅ!

ដានី: ម៉ាក្រុមគ្នាប៉ុន្មាននាក់?

សាម: ម៉ាក្រុម១០នាក់! ម៉ាក្រុមគេដាក់មួយកន្លែងអញ្ចឹងទៅ មានកងមានក្រុមមានមេគេក្តោបក្តាប់!

ដានី: មានមេគេក្តោបក្តាប់?

សាម: បា!

ដានី: កាលហ្នឹងមេរបស់មីនពីណាគេ?

សាម: អត់ស្គាល់ទេ ព្រោះគេនៅឆ្ងាយដែរ!

ដានី: នៅណា?

សាម: ពួកតាដនហ្នឹងណា!

ដានី: ពួកតាដន?

សាម: បា! គាត់រាប់អស់ហើយ!

ដានី: ហើយមានពីណាទៀត?

សាម: អត់ដឹង!

ដានី: កាលហ្នឹងមីនធ្វើកងទ័ពប្តូកធ្វើអី?

សាម: អត់ទេធ្វើខាងដឹកជញ្ជូនហ្នឹង! កាលហ្នឹងអត់ទាន់បានជញ្ជូនអីទៀតគ្រាន់តែគេរៀបចំក្រុម!

ដានី: យើងដឹកជញ្ជូនស្តីខ្លះ?

សាម: មានអីមានតែអង្ករមានតែអីហ្នឹង!

ដានី: មានអង្ករមានអីហ្នឹងដឹកជញ្ជូនយកទៅឲ្យពីណាគេ?

សាម: ដឹកយកទៅឲ្យកងទ័ពយើងហូបហ្នឹងឯង!

ដានី: កងទ័ពគេនៅសមរកូមិមែន?

សាម: បា!

ដានី: តែមីននៅក្រោយទេ មីនឈប់ធ្វើកងទ័ពហើយ?

សាម: ឈប់ហើយដឹកជញ្ជូនម្តង!

ដានី: ដឹកជញ្ជូនឲ្យកងទ័ព?

សាម: បា!

ដានី: ធ្វើរហូតដល់ពេលណាទៅ?

សាម: យើងដឹកជញ្ជូនហ្នឹង?

ដានី: បាទ!

សាម: ត្រឹមគេរៀបចំត្រូវរ៉ូវវាគ្នានេះឯង!

ដានី: ចុះធ្វើនៅហ្នឹងមានយួនហើយនឹងកងទ័ពរដ្ឋកម្ពុជាអីចូលម៉ោងដល់ទេ?

សាម: មាន! ខ្ញុំដឹងតែចូលម៉ោងតែមិនដឹងចូលម៉ោងណា!

ដានី: ចុះពេលយួនចូលម៉ោងយើងនៅហ្នឹងទៀតប្តូរកំរត់ទៅណា?

សាម: ចូលមិនដែលម៉ោងដល់ទេ ពីមុនម៉ោងដល់នេះដល់ពេលយូៗទៅ...!

ដានី: ដល់ពេលហើយយើងទៅនៅណា?

សាម: ទៅនៅដីថៃ!

ដានី: ទៅនៅកន្លែងអី? នៅកន្លែង៨៥ហ្នឹងមែន?

សាម: បា!

ដានី: នៅយូដែរឬអត់?

សាម: នៅប៉ុន្មានឆ្នាំទេកាលហ្នឹង! បាន៥ឆ្នាំបានម៉ៅវិញ!

ដានី: នៅ៥ឆ្នាំបានម៉ៅវិញ?

សាម: បា! ៥ឆ្នាំម៉ៅវិញនៅជាប់រហូត!

ដានី: ដល់ពេល៥ឆ្នាំម៉ៅវិញយ៉ាងម៉េចដែរ មានប្លុកអីដែរទេមើលទៅ?

សាម: មានអីសុខសប្បាយតើពេលត្រូវរ៉ូវវាគ្នា!

ដានី: ម៉ោងដល់តំបូងដូចម៉ោងមិនមានអីទេ?

សាម: មិនដឹងមិននៅណានៅណីទេ!

ជានី: មិនខាងណាអ្នកដាក់?
 សាម: មិនដឹង! មានអាកណ្តាល មានអាស្នាច់ មានអាស្តមអីចឹងចំរុះ!
 ជានី: ខាងខ្មែរក្រហមយើងអ្នកដាក់មែន?
 សាម: ខាងខ្មែរក្រហមដឹងខាងនោះដឹង! ខាងនោះសំបូរមីនក្របី និងមីនស្ករ! បើខាងនោះសំបូរ
 អាកណ្តាលហើយនឹងអាស្នាច់ហើយនឹងអាដើងដីរ!
 ជានី: ហើយចុះយើងធ្វើម៉េចទៅពេលយើងម៉ៅវិញ?
 សាម: ចេះតែឈូសៗ វែកៗ ទៅ!
 ជានី: ឈូសខ្លួនឯងឬក៏កងទ័ពជាអ្នកឈូស?
 សាម: ឈូសខ្លួនឯងរាវៗ នៅសិន!
 ជានី: ចុះមីនឈូសខ្លួនឯង?
 សាម: អត់ទេ! បួនគេឈូសគេរាវៗទៅ!
 ជានី: មីនអត់ចេះទេ?
 សាម: អត់ចេះទេ!
 ជានី: មីនខ្លាចទេ?
 សាម: ខ្លាចដែរតែមិនដឹងធ្វើម៉េច!
 ជានី: តែមីនអត់មានត្រូវវរបួសត្រូវអីទេ?
 សាម: អត់!
 ជានី: អញ្ជឹងដល់ពេលយើងចូលម៉ៅវិញយើងដោះមីនទៅយើងធ្វើដូះនៅផ្ទះនៅផ្ទះឬក៏អត់ទាន់ទេ?
 សាម: អត់ទាន់ទេ!
 ជានី: យើងនៅណាកាលហ្នឹង?
 សាម: នៅតាមនេះឯង!
 ជានី: ពេលម៉ៅវិញណា?
 សាម: ហ្នឹងអើយនៅតាមមាត់អូរនេះឯង!
 ជានី: នៅមាត់អូរនេះទេ?
 សាម: ម៉ៅពីនោះមកនៅនេះ!
 ជានី: កាលមករស់នៅមាត់អូរយើងអត់មានធ្វើបំណាច់ធ្វើស្រែអីទេ?
 សាម: អត់ទេ!

ដានី: យើងនៅតែរូបយើងទៅបើកទៅអីហ្នឹង?
 សាម: ប៉ា!
 ដានី: កាលហ្នឹងគ្នាច្រើនទេ?
 សាម: ច្រើនដែរ!
 ដានី: ប្រហែលប៉ុន្មានទៅ?
 សាម: ប្រហែលមួយកងពល!
 ដានី: ប្រហែលមួយកងពល?
 សាម: ទាំងប្រុសទាំងស្រីមួយកងពល!
 ដានី: កងពលរបស់ព័ណ្ណកេកាលហ្នឹង?
 សាម: របស់អីភាព!
 ដានី: ចុះភាពកាលជំនាន់ប័ណ្ណកាត់នៅណា?
 សាម: កាលហ្នឹងអត់ដឹង អត់ឃើញទើបម៉ោងដល់រដ្ឋបាលឃើញ!
 ដានី: អត់ដែលឃើញកាត់?
 សាម: អត់! ទើបតែម៉ោងស្គាល់កាត់នៅនេះតើ ព្រោះកងកូនអីភាពស្រួលណាស់យមកនៅជុំគ្នា
 កាលមុនខ្ញុំនៅនោះ!
 ដានី: បាទ! នៅជាមួយតាដន?
 សាម: តាដន ដល់ពេលមើលទៅវាមិនស្រួលយកមកនៅនេះ!
 ដានី: កាលមុននៅណាអញ្ចឹង?
 សាម: នៅគីឡូនោះ ដល់ហើយខ្ញុំរត់មកនៅជាមួយតាដននេះ!
 ដានី: ឆ្នាំណាមកនៅជាមួយតាដន?
 សាម: ឆ្នាំប៉ុន្មានទេខ្ញុំរត់ម៉ោង ខ្ញុំរត់ម៉ោងដឹងអត់ទាន់ការដង!
 ដានី: ចុះម៉ឺនម៉ៅហ្នឹងអត់ដែលការអត់ដែលអីទេ?
 សាម: អត់!
 ដានី: នៅលីវរហូត?
 សាម: ខ្ញុំហ្នឹង?
 ដានី: បាទ!
 សាម: ខ្ញុំនៅលីវរហូតទើបតែម៉ោងប្រុសសារពាឆ្នាំលែងគ្នាទៅ ខ្លួន!

ដានី: បានឆ្នាំណា?

សាម: បានឆ្នាំប៉ុន្មានទេយើងម៉ៅនៅមាត់អូរនោះ ប្រហែលជាឆ្នាំ៧៧៣!

ដានី: កាលហ្នឹងគាត់ធ្វើអីដែរកាលហ្នឹង?

សាម: គ្រួសារខ្ញុំហ្នឹង?

ដានី: បាទ!

សាម: អត់មានធ្វើអីដឹងអ្នកពិការ!

ដានី: អ្នកពិការ! គាត់ធ្វើកងទ័ពនៅហ្នឹងដែរមែន?

សាម: អត់ដឹង គាត់ទើបតែម៉ៅនៅ!

ដានី: គាត់ម៉ៅពីណាម៉ៅ?

សាម: ម៉ៅពីតាកែវ ព្រោះបងប្អូនគេនៅនេះ គេម៉ៅលេងបងប្អូនគេនៅនេះក៏នៅជាប់ទៅណា!

ដានី: ម៉ៅឆ្នាំ៧៧៤ហ្នឹង?

សាម: បា!

ដានី: ការបានប៉ុន្មានឆ្នាំបានលែងក្លាមីន?

សាម: ការបានបីឆ្នាំ!

ដានី: ឥលូវគាត់នៅណាមីន?

សាម: គាត់នៅតាកែវ!

ដានី: ទៅតាកែវវិញបាត់ហើយ?

សាម: ទៅបាត់ហើយ!

ដានី: អញ្ជឹងឆ្នាំណាបានមីនមកនៅក្នុងភូមិនេះ ដួសដូះពីមាត់អូរមកនៅនេះ?

សាម: មិនបានពីឆ្នាំទេនៅមាត់អូរនោះហើយបានមកនៅនេះវិញហ្នឹង!

ដានី: ដល់ពេលនេះយើងដីដូះសំបែងអីហ្នឹងយើង...?

សាម: នៅកាត់ព្រៃហ្នឹង យើងកាប់លើកទៅ!

ដានី: កាប់ព្រៃហ្នឹងម៉េច?

សាម: កាប់ហ្នឹងមានបុស្សី មានកូនឈើមានអីហ្នឹង ចង្កៀតប៉ែសមានតែដូរលំ!

ដានី: គេលើកតែដូរលំទេ?

សាម: បា!

ដានី: ដល់ពេលព្រៃស្តុកអញ្ជឹងគេយកបុស្សីហ្នឹងទៅណាទៅ?

សាម: កាប់ចោល ឬដុតទៅដើម្បីឲ្យវាស្រឡះ!

ដានី: អញ្ជឹងអាហ្នឹងសុទ្ធតែព្រៃឬស្សីទេ?

សាម: ព្រៃឬស្សី ព្រៃឈើ ព្រៃស្សីវ!

ដានី: អត់វាលអញ្ជឹងទេ?

សាម: អត់ទេ សុទ្ធតែព្រៃស្សីវ ដំឡូងខ្នារ!

ដានី: ដំឡូងខ្នារហ្នឹងយ៉ាងម៉េចទៅ?

សាម: ប៉ុនៗនេះ មានបន្ទាមានអីហ្នឹង!

ដានី: ហូបឆ្ងាញ់ទេ?

សាម: មានអី!

ដានី: អាដំឡូងដូចដៃខ្លាហ្នឹងមែន?

សាម: ហ្នឹងអើយ! ប៉ុន្តែដំឡូងខ្នារហ្នឹងមិនឆាយបានហូបទេ!

ដានី: ម៉េចអញ្ជឹង?

សាម: បើបន្ទាឡើងស្កុះ!

ដានី: បន្ទាច្រើន?

សាម: បន្ទាច្រើន!

ដានី: អញ្ជឹងយើងដឹកហូបទៅ ហើយហូបពេលណាក៏បាន?

សាម: បាន! ដៃម ប៉ុន្តែខ្លះហូបទៅប្រយ័ត្ន!

ដានី: អញ្ជឹងយើងកាប់ព្រៃកាប់អីចឹងទៅបានយើងចាប់ផ្តើមធ្វើដូះ?

សាម: ចាំ!

ដានី: កាលហ្នឹងយើងកាប់ខ្លួនឯងឬក៏គេចែកគ្រឹមនេះៗឲ្យយើង?

សាម: ដីយើងចាប់ អ្នកណាបានប៉ុន្មានទៅ ហើយយើងកាប់ទៅ!

ដានី: កាប់ធ្វើដូះខ្លួនឯងទៅ?

សាម: កាប់ធ្វើដូះខ្លួនឯង!

ដានី: ចុះមីឃ្នាក់ឯងអញ្ជឹងកាប់ម៉េចទៅ មិនពិបាកឯងហើយ?

សាម: កាលខ្ញុំកាប់ព្រៃដូចមនុស្សប្រុសដែរ!

ដានី: កាប់ដូចមនុស្សប្រុសដែរ?

សាម: មនុស្សប្រុសកាប់មិនបានដូចទេ ខ្ញុំល្ងង់តែអក្សរទេបើការងារខ្ញុំមិនល្ងង់ទេ!

ដានី: បើកាប់ព្រៃមិនចាញ់ប្រុសៗទេ?
 សាម: មិនចាញ់ទេ!
 ដានី: កាប់តែម្នាក់ឯងក៏បានដែរ?
 សាម: បាន!
 ដានី: ចុះធ្វើដុះយ៉ាងម៉េចទៅបើមិនតែម្នាក់ឯងអញ្ចឹង?
 សាម: បួនកេធ្វើឲ្យ!
 ដានី: អ័!បួនធ្វើឲ្យ?
 សាម: បា! បួនរាប់អានស្រលាញ់គ្នាកេធ្វើឲ្យ!
 ដានី: បួនអ្នកនៅ...?
 សាម: ហ្នឹងអើយ គេរាប់អានពួកឯងគេអាណិតមនុស្សស្រី គេមកជួយធ្វើគ្រប់គ្នា អាខ្លះឲ្យសសរ
 អាខ្លះឲ្យឈើទៅ!
 ដានី: អ័អញ្ចឹង?
 សាម: បា!
 ដានី: ចុះដីចំការដីស្រែ?
 សាម: ខ្ញុំអត់មានទេ! ខ្ញុំមានតែដីស្រែដីចំការខ្ញុំអត់មានទេ ខ្ញុំគ្មានកម្លាំងទៅកាប់ទៅចាប់ហ្នឹងកេទេ!
 ដានី: ចុះដីស្រែមានប៉ុន្មាន មានច្រើនទេ?
 សាម: មានប៉ុន្មាន.. មិនបានបួនហិចតាផង!
 ដានី: ធំដែរឬនិហិចតាហើយហ្នឹង! ចុះយើងធ្វើហ្នឹងហូបចុកអីគ្រប់គ្រាន់ដែរ?
 សាម: ទើបតែបានគូរធាត្រាប់គ្រាន់នេះឯង! បានចិញ្ចឹមកូនចិញ្ចឹមចៅម៉ាគ្រប់!
 ដានី: ឆ្នាំនេះស្រូវបានច្រើនទេ?
 សាម: បានច្រើនដែរ?
 ដានី: ស្រូវល្អឆ្នាំនេះ បានភ្លៀងគ្រប់គ្រាន់!
 សាម: បើពូឯងទៅឃើញ ប៉ុន្តែដីខ្ញុំពូឯងបើកឡានម៉ៅឃើញទេដឹង?
 ដានី: នៅណាដីមីង?
 សាម: នៅខាងកើតហ្នឹង! មានដើមទាប មានដើមក្រោក មានដើមខ្ទឹតនៅហ្នឹង!
 ដានី: អ័!អញ្ចឹង?

សាម: ចា! ហើយមានការបំផ្លាញក្រសាំងនៅពីមុខទៀត ព្រោះត្រូវធ្វើដំបូល! ហើយមានដើមអំពិល ដើមអីទៀត! ហើយកន្លែងខ្ញុំបើគោកអញ្ជើងភ្នំ ប៉ុន្តែសុទ្ធរបស់ហួប ហើយទៀបអីដុសចេះ តែទុកៗ ទៅស្តាប់វាដុះពេញទឹកពេញដី ។

ដានី: ចុះភូមិយើងកាលពីជំនាន់មុនៗម៉ែ កាលពីអត់មានព្រៃមានឈ្មោះអីផ្សេងទេ?

សាម: អត់មានទេ!

ដានី: ចុះភូមិបឹងរាំង?

សាម: ទើបគេរៀបចំ!

ដានី: ទើបរៀបចំ?

សាម: ចា! រៀបចំមានភូមិមានឃុំ កាលពីមុនអត់មានទេ! ប្រធានភូមិក៏មានប្រធានឃុំក៏មានចេះតែ នៅជុំៗគ្នាតាមក្រុមទៅណា!

ដានី: ចុះមានដាក់ឈ្មោះអូរស្រឡៅ បឹងរាំងបឹងអីហ្នឹង?

សាម: ពីមុនអូរស្រឡៅ ឮគេហៅអូរស្រឡៅៗ!

ដានី: អូរស្រឡៅគេហៅយូរទៅ?

សាម: យូរហើយ!

ដានី: ចុះបឹងរាំង?

សាម: បឹងរាំងទើបតែរៀបចំ!

ដានី: ពេលរៀបចំហ្នឹងម៉េចបានគេដាក់បឹងរាំងអញ្ចឹង?

សាម: មិនដឹងម៉េចបានគេដាក់! អ្នកមានដើមរាំងធំមួយ!

ដានី: មានដើមរាំងធំមួយ?

សាម: ចា! ហើយខ្មោចលងនោះវាមានខ្មោចលង ទើបតែគេដាក់ភូមិថ្មី!

ដានី: ឥឡូវគេដាក់ភូមិថ្មីវិញ?

សាម: ចា!

ដានី: កាលមុនគេដាក់ភូមិខ្មោចលង?

សាម: ចា! កាលមុនមានខ្មោចមែន!

ដានី: ចុះភូមិផ្សេងទៀត ភូមិទៅមុខទៀតភូមិអីគេ?

សាម: ភូមិអូរស្រឡៅ ភូមិខ្មោចលង ភូមិបឹងរាំងតភ្ជាស្វាយព្រៃ ចាន់តិរី ឈើទាល កៅបី!

ដានី: អាណែសុទ្ធតែភូមិគេដាក់ថ្មីៗ?

សាម: ប៉ា! អាមុនមិនដឹងទេ!

ដានី: គេដាក់តាំងពីឆ្នាំណាម៉េច?

សាម: គេរៀបចំពេលដែលគេបែក ពេលបែកហ្នឹងបានគេរៀបចំភូមិយុំ តាំងពីមានយុំមានអីម៉េចបាន គេបំបែកជាកូនភូមិណា!

ដានី: ចុះមិនបានទៅលេងស្រុកកំណើតនៅឆ្នាំណា?

សាម: ខ្ញុំទៅម្តងតាំងពីជំនាន់អ៊ុន តាក់!

ដានី: ទៅជំនាន់អ៊ុន តាក់ម្តង?

សាម: ប៉ា! ដល់ពេលឥលូវទៅញឹក!

ដានី: ស្រុកអង្គបុរីនៅជិតហ្នឹងដែរ?

សាម: នៅជិតនេះឯងជិះម៉ូតូមួយភ្លែតដល់ហើយ មិនបានអស់សាំងមួយលីតឯង!

ដានី: ដល់ពេលមិនចេញតាំងពីឆ្នាំ៧៥ដល់ជំនាន់អ៊ុន តាក់ បានមិនបានទៅដុះ?

សាម: ប៉ា!

ដានី: បែកគ្នាយូងដែរ?

សាម: យូងដែរពូ!

ដានី: ទៅដល់ដុះវិញបួនអីឡឺតុកអីនៅទេ?

សាម: នៅម្តាយ!

ដានី: នៅចាំនៅស្គាល់មិនទេ?

សាម: ម្តាយខ្ញុំស្គាល់!

ដានី: ចុះបងប្អូន?

សាម: បងប្អូនស្គាល់ទាំងអស់!

ដានី: នៅស្គាល់នៅចាំដែរ?

សាម: នៅ! ពេលខ្ញុំទៅអចង់ឆាប់ ហើយគេថាម៉េចខ្ញុំមិននៅភូមិនៅអីទៅ ហើយខ្ញុំថានៅម៉េចបើខ្ញុំ មិននៅឯង!

ដានី: អត់មានដីទេ?

សាម: មានម៉េចណាបើគេបែកគ្នាអស់ហើយហ្នឹង!

ដានី: មិនទៅមិនអមិនសប្បាយទេពេលឃើញដុះលើកដំបូង?

សាម: ឃើញអស់រលីងហើយហ្នឹង!

ដានី: អស់យ៉ាងម៉េចទៅ?

សាម: គេលើកដាក់រោងអស់ហើយហ្នឹង! កាលសម័យមុនមានដូះម៉ៅពីណា មានតែខ្ទមធ្វើតូចៗ
ហ្នឹង!

ដានី: មានតែខ្ទមតូចៗ?

សាម: ដូះធំៗ គេរើសអស់ហើយ! មិនដឹងគេទៅណាអស់ របស់របរមិនឃើញមានផង ស្នូទៅគេថា
យកអស់ហើយ!

ដានី: ចុះញាតិមិត្តជិតខាងអី មិត្តភ័ក្ត្រអីកាលម៉ឺននៅក្មេងៗ ពេលម៉ឺនទៅលេងគេស្គាល់ម៉ឺនដែរ?

សាម: ស្គាល់! គេម៉ៅលេងគ្រឿងក្រែង!

ដានី: គេម៉ៅរកទាក់ម៉ឺនដែរ?

សាម: ម៉ៅ!

ដានី: ពួកគាត់នៅស្គាល់នៅចំណាំដែរ?

សាម: បា! មួយម៉ៅថាអញស្មានតែឯងជាប់ហើយ មួយម៉ៅថាឯងអាយុថ្លៃណា!

ដានី: គេថាអញធើ?

សាម: បា!

ដានី: ចុះម៉ឺនអត់ចង់ទៅនៅស្រុកភូមិវិញដោយសារអត់មានអី?

សាម: រកតែខុសដុតមិនមានផង! ទៅធ្វើអីបើដីគ្មានមួយបាតដៃផង ហើយអត់រហេមរហាម!

ដានី: ចុះបងប្អូនម៉ឺនគាត់អត់ចង់មកនៅនេះទេ?

សាម: គ្រួសារខ្ញុំឲ្យម៉ៅនៅនេះ ឲ្យម៉ៅធ្វើស្រែធ្វើអីទាំងអស់ហើយ!

ដានី: អញធើ?

សាម: ដីមានគេចែកគ្នាអស់ហើយ គេចែកឲ្យម្នាក់បីឯវាហ្នឹង ស្រែខ្ញុំឡើង៧៥រ៉ែ អស់រលីងហើយ
បានអី ស្រែពីជំនាន់សង្គមពីជំនាន់មួយឪពុក៧៥រ៉ែ!

ដានី: ដល់ក្រោយម៉ៅអស់ហើយ!

សាម: អស់ហើយគេចែកគ្នាបានម្នាក់បីឯវា ហើយធ្វើអីកើតបីឯវា បើយើងរាប់រយរ៉ែនៅមិនគ្រប់
ផងទម្រាំអញធើបានអី!

ដានី: អញធើក៏នាំគ្រួសារបងប្អូនម៉ៅនេះ?

សាម: បា! ឲ្យម៉ៅនៅធ្វើរកនៅនេះខ្លះទៅក្រែងលោបានហូប ចេះតែចែកគ្នារស់ទៅ ចែកគ្នាហូបទៅ!

ដានី: ចុះមីនមួយទៀតដូចជាយើងនៅស្រុកយើងធ្លាប់រស់នៅពីក្មេង បើនៅនេះយើងដូចជាពី៧៧
ម៉ោយើងម៉ែរស់នៅជាមួយគ្នាបួនៗ ញាតិមិត្តដូចជាពីកន្លែងផ្សេងតែយើងនៅជាមួយគ្នារួម
សុខរួមទុក្ខជាមួយគ្នាយើងរាប់អានជិតស្និទ្ធដែរ វាខុសគ្នាម៉េចដែរដូចជាយើងអំពីការរស់
នេះយើងធំហើយកាលពីក្មេងយើងរស់នៅស្រុកកំណើយ តើវាខុសគ្នាយ៉ាងម៉េច?

សាម: ខុសគ្នាច្រើនណាស់ នៅនេះយើងស្រលាញ់គ្នា ដល់សម័យនេះយើងមានបងប្អូនដល់ពេល
អញ្ជឹងមានណាទៀងៗខ្លួន ម្នាក់ៗឯងចេះតែចែកគ្នាទៅ ហើយនោះយើងមានម៉ែម៉ែមិនដែល
ស្គាល់ បើបងប្អូនយើងនៅដូច្នោះចេះតែរាប់អានគ្នាទៅ បើរាប់យើងៗក៏រាប់គេ បើគេមិនរាប់
យើងៗ ហៅគេក៏មិននិយាយជាមួយយើង ហើយខ្ញុំក៏មិនហ៊ានរាប់គេ!

ដានី: នៅស្រុកមែន?

សាម: បា!

ដានី: ចុះនៅនេះ?

សាម: នៅនេះមានអីរាប់អានគ្នាទៅ!

ដានី: រាប់អានគ្នាល្អដែរឬក៏អត់សូវ?

សាម: មានអី! រាប់អានគ្នាល្អមានអីក៏ចែកគ្នាហូប នៅនេះមានដែលស្គាល់គ្នាណាដល់ពេលនៅជាមួយ
គ្នាក៏ចេះតែជួយគ្នាទៅ! ពេលឆ្លងអីក៏ហូបទាំងអស់គ្នាទៅ!

ដានី: យើងម៉ែពីកន្លែងផ្សេងគ្នាមែន តែយើងចេះជួយគ្នា?

សាម: បា! ហើយដូចកូនកំព្រាខ្ញុំចិញ្ចឹមមានសាច់ឈាមអីហ្នឹងគ្នា អ្នកដទៃសុទ្ធសាតហើយខ្ញុំចិញ្ចឹម
រហូត! ធ្លាប់នៅជុំគ្នា!

ដានី: ឪពុកម្តាយធ្លាប់នៅជុំគ្នា?

សាម: បា! ធ្លាប់នៅជុំគ្នាចោលវាមិនកើត! គេថាមួយកំប៉ុងក៏គេហូបដែរពីនាក់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំកំពុងរហែម
រហាមអត់នោះ រត់ម៉ៅពីនោះម៉ៅនៅនេះ ដល់ពេលគេអញ្ជឹងខ្ញុំចិញ្ចឹមកូនអញ្ជឹងទៅ!

ដានី: កាត់ស្លាប់ទាំងពីរនាក់ប្តីប្រពន្ធ?

សាម: បា!

ដានី: ឈឺស្លាប់ទាំងពីរនាក់ប្តីប្រពន្ធ?

សាម: បា!

ដានី: ស្លាប់ពេលតែមួយជាមួយគ្នាឬក៏...?

សាម: ស្លាប់មុនក្រោយ!

ជានី: មុនក្រោយគ្នា?

សាម: បា!

ជានី: អញ្ជឹងឥលូវមិនអាសាទៅដូះដែរ?

សាម: ទៅ!

ជានី: ទៅលេងដូះ?

សាម: បា! ទៅប៉ុន្តែម៉ែឱ្យខ្ញុំស្លាប់អស់ហើយហ្នឹង!

ជានី: ចុះឥលូវមិនមានដែលពួកអំពីពិតមានទាក់ទងនឹងតុលាការកាត់ទោសមេដឹកនាំខ្មែរក្រហមទេជាន់ខ្ពស់ទេ?

សាម: ខ្ញុំអត់ដែលបានស្តាប់ទេ!

ជានី: អត់ដែលបានស្តាប់ទេ?

សាម: ខ្ញុំអត់ដែលបានមើលទូរទស្សន៍នឹងគេផង! ឮតែគេនិយាយយើងចាំខ្លះអត់ខ្លះអញ្ជឹងទៅ!

ជានី: ចុះមិនស្គាល់អីអៀង សារីទេ?

សាម: មិនស្គាល់គ្រាន់ថាស្គាល់មិនច្បាស់! ស្គាល់តែឈ្មោះតែមិនសូវបានជួបគាត់!

ជានី: មិនសូវបានជួបគាត់?

សាម: បា! ឮតែឈ្មោះ គាត់ម៉ែនតែយើងមិនដែលបានទៅជួប!

ជានី: មិនដែលបានទៅជួប?

សាម: ហ្នឹងអើយ!

ជានី: ចុះកូនគាត់?

សាម: កូនក៏ស្គាល់មិនច្បាស់!

ជានី: អត់ច្បាស់ទេ?

សាម: បើច្បាស់តែពូភាពមួយហ្នឹង!

ជានី: មិនដឹងថាឥលូវហ្នឹងអីអៀង សារី ប្រពន្ធគាត់ត្រូវបានតុលាការគេឃុំខ្លួនគាត់ហើយគេកំពុងតែដំណើរការកាត់ទោសគាត់ មិនមានដឹងអត់?

សាម: អត់!

ជានី: អត់ដឹងទេ?

សាម: បា!

ជានី: បើតាមចិត្តរបស់មិនដាល់មិនយល់យ៉ាងម៉េចដែរចំពោះតុលាការដែលគេបង្កើតហ្នឹង?

សាម: មិនដឹងថាយល់យ៉ាងណា! ប៉ុន្តែគាត់ហ្នឹងមនុស្សមិនដឹងថាមានស្តីទេ គាត់ជួយដែរហ្នឹង!

ដានី: គាត់ជួយ?

សាម: បា! គាត់អត់មានស្តីដឹង!

ដានី: គាត់ជួយយ៉ាងម៉េច?

សាម: ជួយដូចជាអត់មានអង្ករអត់មានអីហូបគាត់ចេះតែដឹកនាំគេម៉ោងទ្វេដងទៅ ហើយបើការដឹកនាំគេដូចអត់មានទេគាត់ ។

ដានី: ខ្ញុំដូចជាអស់សំនួរអីស្នើមីនឡើតហើយ អញ្ជឹងមីនមានអីចង់បន្ថែមទេនូវអ្វីដែលខ្ញុំអត់ទាន់បានស្នើមីន?

សាម: ចង់បន្ថែមធ្វើម៉េចឲ្យបានទាំងអស់គ្នាកុំឲ្យមានការភ្លេចសង្កត់គ្នាទៅវិញទៅម៉ោ ចេះជួយគ្នាទៅសាមគ្គីគ្នាទៅបានរីកចំរើន បើយើងនៅតែមិនត្រូវរ៉ូវគ្នានៅតែអញ្ជឹង បើយើងត្រូវរ៉ូវគ្នាយើងឯកភាពគ្នាទៅយើងចេះតែសប្បាយទាំងអស់គ្នា!

ដានី: អញ្ជឹងខ្ញុំសូមអរគុណច្រើនហើយមីន!

សាម: បា!

«ចប់»